

Kapitel 27

”Troels?”

Jeg var nødt til at spørge, bare for at være sikker. Mine øjne og ører, der måtte være noget galt med dem. Troels kunne ikke være her. Og overhovedet ikke afbryde det vigtigste øjeblik i mit liv ... indtil videre, hvert fald. Der kommer flere, men dette øjeblik, at kysse Drake for første gang, har man kun én gang. Og Troels spolerede det.

”Hvad havde I gang i?”

”Hvad tror du selv?” svarede Drake hårdt, rank som et bræt.

”Jeg ved godt hvad I lavede.”

”Hvorfor spørger du så? Troede du ikke dine egne øjne, måtte afbryde og spørge, om det du så, var virkeligt? Så er du virkelig ynkelig.”

Troels' kinder blev røde, mens han var ved at puste sig op som en kuglefisk. Jeg måtte gribe ind.

”Troels! Hvad laver du her?” Jeg råbte næsten, ude af stand til at få styr på mine følelser og stillede mig imellem dem, selvom de i forvejen stod med god afstand. ”Burde du ikke være hjemme?”

”Burde du ikke også?” Han rynkede brynene. ”Der er skole i morgen og du burde sove nu, ikke kysse.”

”Så du så altså hvad vi lavede!” udbrød Drake triumferende.

”Du ved ikke hvor meget jeg ville ønske, at jeg ikke gjorde det.”

”Stop!” hvislede jeg gennem tænderne til Drake. Han klappede munden i, men ordene usagt lukket bag de læber, jeg for et kort øjeblik havde kysset. Jeg vendte mig mod Troels. ”Hvad laver du her?” gentog jeg, langsomt og tydeligt.

”Jeg havde glemt min mobil og kom tilbage for at hente den.”

Hans mobil. Den havde jeg fundet.

Jeg tog hans mobil op af min lomme og rakte den ud mod ham.

”Her er den. Jeg fandt den og gemte den, så jeg kunne give den i morgen. Du behøvede ikke komme tilbage for at hente den.”

”Nej, det kan jeg se, jeg ikke burde.”

Han lød så forfærdelig såret og vendte sig for at gå, da jeg, uden at tænke mig om, vaklede et par skridt i hans retning og stoppede så.

”Jeg mener, du ved jo at jeg ville aflevere den til dig, hvis jeg fandt den, og ellers lede med dig. Jeg er din ven, det er det jeg vil.”

Som ramt at et usynligt projektil i maven, sugede han voldsomt ind.

”Grunden til at han kom,” lød det afslappet fra Drake, da han spankulerede hen ved siden af mig, ”er at han ville snakke om mig. True mig, overtale mig til at lade dig være og blive munk i stedet for.”

”Gid du var en munk!”

”Det er ikke lige min kop te, Troels. Beklager.”

Det sidste kom med et hovent udtryk og med lige så meget afsky i stemmen, som når Severus Snape taler til Harry Potter.

”Hvad er der i vejen med jer? Hvorfor opfører I jer, som om I er med i en elendig historie?” råbte jeg krævende. ”Jeg er for helvede ikke ...”

”Shhh, thi nu stille!”

Drakes hånd lagde sig over min mund, og han hviskede mig i øret. Det ville have været nok til at smelte mine ben, men Troels' rasende blik holdte mig oven vande. Han så virkelig sur ud.

”Giv mig min mobil, og jeg vil være væk. Så kan I fortsætte hvor i slap.” Troels lød på samme tid nedtrukket og rasende. Jeg slog Drakes hånd væk, gik de sidste skridt over til Troels og rakte ham mobilen. Han snappede den fra mig.

”Skal du ikke sige tak?” kaldte Drake efter ham, da Troels med tunge skridt gik væk.

”Skal du ikke tilbage til Middelalderen eller hvor fanden du nu ellers kommer fra?”

”Troels!”

”Skal du ikke blande dig ud af, hvem der har følelser for hvem, og hvem der kysser hvem? Se det i øjnene, dreng, du er slået,” hånede Drake.

Der kom intet svar til genmælde. Troels kastede et sidste blik over skulderen og forsvandt ned af vejen.

”Troels!”

Drake greb min arm, da jeg gjorde mine til at løbe efter ham.

”Lad være, Nara.”

”Jeg skal snakke med ham. Jeg kan da bare ikke lade ham gå sådan! Hvad nu hvis han springer ud foran en bil?”

”Så lad ham.” Spillede mine ører mig et puds eller lød det til at Drake mente det?

”Giv slip på mig!” Hans muskler spændtes da jeg kæmpede mig ud af hans favn, som han havde trukket mig ind i, som kviksand suger ting til sig. ”Slip!”

”Beklager, men ... av!”

Ved at samle min vilje og tænke på præcis én ting, at give Drake et stød, lykkedes det mig at kontrollere mine evner og få sent, hvad der lignede et lyn, gennem Drakes årer. Han udstødte et råb af smerte og gav slip, for at knuge sin arm til sig.

”Jeg er ked af det, Drake, men jeg er nødt til at snakke med ham,” undskyldte jeg, før jeg kridtede skoene. Han nåede dog at brøle efter mig.

”Du er så blind, Nara! Når du har såret dig selv, ved at vakle ind i satans hule, skal jeg nok være her og hjælpe dig med at slikke sårene!”

Jeg prøvede at lade være med at tænke over hans ordvalg, mens jeg pressede kroppen til at løbe hurtigere, men blind? Hvad mente han med det?

Jeg fandt Troels nede ved enden af jordvejen, hvor den stødte på asfaltvejen, der førte gennem hele Helved; ikke at der skulle meget vej til det. Han stod og sparkede til en sten, da jeg langsomt gik ned til en gang og stoppede et par fodtrin fra ham.

”Troels?”

”Hvad?” Ordet blev skudt ud.

”Hvad er der i vejen med dig?”

”Hvad er der i vejen med mig?”

”Du opfører dig vildt mærkeligt.”

Han snurrede rundt, greb mig i skuldrene og stirrede hårdt ind i mine øjne.

”Jeg opfører mig som enhver anden afvist fyr. Det er ganske normalt. Kender du det ikke fra film? Fra de bøger du elsker så højt?”

”Jeg har sgu da ikke afvist dig. Jeg står jo her også snakker med dig.”

”Nara, nogen gange, så undrer det mig hvor du lagde din hjerne. Ved bålet, hvor flammerne har svitset de vigtigste steder i hjernen? Ødelagt hjernefunktionerne. Fornuften. Synssansen. Det hele!”

Okay, Drake sagde jeg var blind, og Troels, at jeg manglede synssansen. Selvom de lige nu ikke kan klare hinanden, var de enige over et eller andet. Jeg måtte vidst hellere tænke det igennem.

Hvorfor blev Troels sur over at se Drake og jeg kysse? Vanja ville have klappet og hujet side om side med min mor. Resten af min familie ville have kigget væk. Eudora ville være ligeglad. Troels blev sur. Hm. Det føltes som at lede efter the missing link på Antarktisk.

”Hvad mener du?”

”Hvorfor er du vild med ham? Er det fordi han er flot? Interessant? Lækker? Alt det jeg ikke er.”

Så slog det mig, et hårdt pletsjud i maven, der gjorde jeg spyttede al luften ud. Han var jaloux. På Drake. Come on!

”Troels...”

Han var for travlt optaget af at pibe og klynke, at han ikke ville høre mig. Men jeg hørte ham og frøs af hans næste ord.

”Hvorfor vil du kysse ham, men ikke mig? Har du ikke lagt mærke til at jeg er vild med dig, eller har Drake bare været som en sol for dig og lagt mig i skyggen?”

Vild ... med ... mig? No way!

Det har altid, også hos mig, været en piges drøm at høre de ord blive sagt af en fyr, men det her var ikke som jeg ville have forstillet mig. Ingen blomster der sprang ud i maven på mig,

men sten der faldt ned i den, som ulven fra eventyret om de syv gedekid. Det var lige før den trak mig ned i knæ. Eller måske var det bare mine knæ der var ved at give efter?

Så det var derfor han reagerede så voldsomt. Hvordan må det ikke være, at se den man er forelsket i, stå og kysse med en fyr, som pludselig dukkede op og skubbede dig af vejen? Forfærdeligt, med en snert af følelsen af at være forrådt. Fordi hun ikke tydede tegnene. Og hvorfor gjorde jeg ikke det. Drake havde ret, jeg var blind. Jeg havde mistet min synssans. Og jeg havde nok mistet Troels. Det fortalte hans øjne mig.

Tordenskyer med et strejf af sorg, anger og vrede.

”Siden hvornår?” Det var de eneste ord der kunne vride sig ud mellem mine stivnede læber, fanget i en overrasket maske.

”Lang tid. Jeg gik og håbede. Jeg regnede med at du ville føle det samme som mig.”

”Troels,” hviskede jeg, brød min fortryllelse og rakte hånden ud mod ham. Da han slog den væk, tog jeg bekymret hænderne op til munden. ”Bare fordi vi har været venner altid, så betyder det ikke, at jeg en dag vil vågne op og være forelsket i dag. Det sker bare ikke, det skal opbygges. Jeg ved du er såret, men det her ...” jeg manglede ord ”... det her kan bare ikke ske.”

”Du forstår virkelig at sige det blidt.” Var det sarkasme?

”Jeg siger tingene blidt.”

”Men alligevel elsker du ham.”

”Man kan sagtens være blid, og hvem siger jeg elsker ham? Det var blot et kys. Okay, flere. Men et kys er et kys.”

”Et kys er et kys?”

Øjenbryn løft, noget der skulle ligne værdige skridt mod mig og så stop, lige foran mig.

Jeg kunne ikke svare. Han var for tæt på. Det her var akavet. Jeg ejer ikke en evne til at skændes, og jeg vil ærlig talt gerne flygte. Men nu måtte jeg tage tyrene ved hornet, råde bod på det hele og gøre Troels glad igen. Det er min dagsorden fra nu af.

”Hvis et kys blot er et kys, hvorfor vil du så ikke kysse mig?”

Okay, fjern det der med at gøre ham glad. Han fortjente et slag på hovedet, og jeg ligeså, for mit dumme ordvalg.

”Hvorfor?”

”Jamen, hvis et kys ikke er noget, hvorfor vil du så ikke give mig et?”

Fuck. Stort problem ret forude. Hvad skulle jeg gøre? Hvis jeg havde valgt mine ord bedre, så det lød som om et kys var mere end et kys, så ville der intet være i vejen. Nu skulle jeg bevise jeg havde det sådan, selvom jeg overhovedet ikke havde, og kyssede jeg ham ikke, ville han blive dødeligt fornærmet og aldrig snakke til mig igen.

Okay, Nara, handl impulsivt!

Om mine hænder rystede, vidste jeg ikke helt, for da de rakte ud og lagde sig på Troels' kinder, tog det kun et sekund. Var det længere. Sikkert. Jeg er stadig meget usikker på det område.

Inden jeg ville fortryde det, hev jeg hans hoved lidt ned og pressede mine læber mod hans.

Det skulle så have været det. Et hurtigt tantekys. Ak, Troels havde andre planer. Han greb om mig og prøvede at overdække min mund med sin. Et tegn på, at jeg ikke var den eneste nybegynder på kysscenen. Ved Drake følte det godt, ved Troels som at blive kysset af en slimet toiletsvupper.

Jeg rev mig fri af ham, bakkede og tørrede munden fri for savl. Udtrykket på hans ansigt var ikke til at læse, men jeg kunne mærke, at han ikke fortrød det.

”Var det så bare et kys?” spurgte han stakåndet; han måtte have glemt at trække vejret.

”Det føltes som mere.” Afskyen dryppede i min stemme. ”Hvorfor greb du fat i mig? Jeg gik med til ét kys og kun ét! Ikke at kysse en sugemalle!”

”Så det var det, det var? En sugemalle? Intet? Ingen sommerfugle i maven?”

”Jeg har jo sagt til dig, at jeg ikke er vild med dig, Troels.”

”Og alligevel kyssede du mig?”

”Fordi du bad mig om det!”

”Du kunne have ladet være!”

”Det kunne jeg, men vi vidste begge at jeg kvajede mig, da jeg sagde at et kys var et kys, for det er det ikke. Men du brugte det på at få en computernørds fantasi ud. At de holdt mig fast og tvang mig, betyder vel intet. Hvis jeg lod være, ville du blive rasende, men det har åbenbart vist sig, at du stadig bliver rasende og selvom du har fået dit kys!”

”Jeg kan forstille mig, at det ikke var som at kysse en 800-årig drageridder med erfaring. Men jeg kan gøre det bedre. Det kan jeg vise dig.”

Jeg bakkede et par skridt bagud. ”Hvad er der i vejen med dig, Troels? Sådan her er du aldrig.”

”En jaloux mand kan gøre alt. Det ved du jo fra film og bøger.”

”Så er du ikke, Troels.”

”Ja, er. Lad være med, at lade det lyde som manuskriptet fra en dårlig film.”

”Jeg skal lade være?” jeg grinede hånligt. ”Det er dig der er blevet skør.”

”Så jeg er skør?”

”Eller sådan noget. Sådan her har du aldrig været.”

”Sådan er jeg nu. Og hvis det irriterer dig, så smut tilbage til din kæreste og gem dig.”

Jeg gad ikke rette på ham. Lige nu var jeg så sur, at mit ansigt var højrodt. Jeg havde det elendigt af at snakke ondt til ham, nedgøre ham, men jeg havde selv bragt mig hened, på dette niveau. Okay, han trak mig hened, så nu måtte han også tage skraldet. Uanset hvor meget det gik imod min person.

”Ja, det burde jeg nok gøre. Jeg kan ikke se hvorfor jeg skal blive her, når du lige har vist, at du ikke er min ven.”

”Så skrid.”

”Med glæde.”

Jeg vendte mig om og gik med rank ryg ned af vejen. Jeg ville ikke kigge mig over skulderen for at se, om han stadig holdte øje med mig. Jeg ville sikkert løbe tilbage og råbe om tilgivelse. Jeg var elendig til at være rasende. Gik der ville gå i hippier i os, få os til at omfavne hinanden og blive gode venner igen. Som i børnehaven, folkeskolen og gymnasiet. Vanja ville tage mit parti, for det var mig hun kendte bedst, men det efterlod jo Troels alene.

En tåre gled ned af min kind. Flere fulgte efter og snart stortudede jeg. Jeg ved ikke af hvilken grund, men sikkert dem alle. Tænk sig, hvad et kys kunne følge til!

Selvom jordvejen var kort, følte det som at gå tusind mil og da jeg endelig trådte ind i bålets skær, strømede stormfloder ned af mine kinder.

Drake rejste sig op ved synet af mig. Først gjorde han ikke noget, men så kom han over mod mig med armene strakt ud.

Jeg faldt bare ind i hans favn, lod hænderne omslutte mig og føle at jeg var i en sikker boks, fri fra smerte. Han hviskede beroligende ord og strøg mig over håret. Jeg følte mig sikker.

Alligevel følte jeg, at jeg forrådte Troels. Drake var grunden til vores skænderi. Jeg burde ikke søge trøst der, men i min dyne derhjemme, hvor puden kunne kvæle mine hulk.

Jeg skubbede Drake væk. Først var han forbløffet, men inden han kunne sige et ord, gik jeg til angreb.

”Det her er din skyld, Drake! Nu har jeg mistet min ven.”

”Det beklager jeg virkelig, Nara, men jeg kan ikke bestemme over Troels’ følelser og tanker. Uanset hvad der er sket, så ved du, at jeg aldrig ville gøre sådan noget mod dig.”

”Men du *kyssede* mig.”

”Så vidt jeg kan huske, var du lige så ivrig efter det. Du angreb mig.”

Nå, ja. Tiger-bemærkningen i mit hoved.

”Det ændrer ikke på, at du var med i det.”

”Nara, du er meget trist og såret lige nu,” sagde han ømt og rakte sin hånd mod mig, parat til at holde om min egen hånd, ”men lad mig følge dig hjem. Sov og så kan vi snakke det i morgen. Jeg er sikker på, at Troels har det på samme måde. I skal nok blive venner.”

”Drake, han teede sig som om han blev dødelig såret. Det vil han ikke glemme over en nat.”

”Han skal nok tilgive dig.”

”Nej! Og det er lige det der er problemet. Jeg var blind, anede det ikke og kvajede.”

”Vi ved begge to, du som jeg, at vi ikke regnede med nogle ville opdage os. Du kunne ikke vide det.”

”Men hans mobil.”

”Det er hans egen skyld.”

Hans skyld, sådan tænker du vel i hovedet, Drake? Men jeg vil ikke lytte til dig og dine forsøg på at trøste mig. Du skændtes ikke lige med Troels!

Jeg gik væk, uden at ytre et ord.

”Nara! Kom tilbage.”

Lyden af knasende blade der blev trådt på og grene der knækkede. Jeg standsede. Nu lød Drakes stemme bag mig.

”Du kan ikke gå.”

”Se mig gøre det.”

”Bliv.”

”Nej.” Jeg fór rundt. ”Nu går jeg i seng. Godnat Drake.”

”Nara...”

”Godnat.”

Da jeg fortsatte min tur hjem, hørte jeg Drake vende om og traske hjem.

Flere tårer blev spildt ud over mit ansigt. Hvorfor blev mit lykkelige øjeblik spoleret? Hvorfor?